

Jézus ismét, harmadszor is megjövendöli szenvedéseit, halálát és feltámadását. A tanítványok már nem ellenkeznek, mint Péter az első alkalommal, amikor az aggódó felháborodására a „...távozz tőlem Sátán!” válasz érkezett. A Zebedeus-fiak anyjának kérése kapcsán Jézus részéről egy újabb, súlyos tanítás hangzik el: „Aki közületek nagyobb akar lenni, legyen a szolgátok, s aki első akar lenni, legyen a cselédetek.” Kétezer évnyi csűrés-csavarás, nézőpontok szerinti evangélium-magyarázatok után is élesen hasít belénk ez a jézusi elvárás: SZOL-GÁ-LAT. A mindennapi gyűrdések, a külvilágból áradó erő kultusz közepette a „szeresd ellenséged” parancs mellett bizony ez akadhat leginkább a torkunkon. Hogy lehet mindezeket manapság megvalósítani, hogy a környezet ne tartson bennünket megalkuvónak, gyengének, félrelökhetőnek? Amíg az erőszakmentesség és ellenségszeretet egy jámborabb ember esetén passzív hozzáállással is könnyebben megy (nem kívánom a másik baját, nem szitkozódok ellene,...), addig a szolgálat szükségszerűen kíván aktivitást! Tudok-e valójában szolgálni? Hogyan tudom ezt megvalósítani? Nehéz feladat annak, aki az útja elején tart, ezért talán kis lépésekkel kell kezdeni, a környezetünkre való odafigyeléssel, az anyagi vagy lelki válságban lévők felé forduló kisebb-nagyobb segítségnyújtásokkal. Erre az advent mellett a böjti időszak nagyszerű alkalom, de az igazi nagy feladat ezt fenntartani egész évre, a szürke hétköznapokra, hogy ebbéli tevékenységünk ne farizeusi, hanem valódi jézusi szolgálat legyen.

Ekler Attila, Érd